

ככה ייראה
האיש אשר
המפד"ל חפץ
להיכנס על גבו
לממשלה. גם
יקרא לו
ברחוב "ג'יד",
או — "ג'ר",
ירביצו לילדים
שלו בגן ויגלו
שהוא חלק
מקשר-בין-
לאומי
שתכליתו
להכרית את
העם היהודי
טהור-הגזע מן
העולם. זקני
המפד"ל גם
יגלו בחפירות
את
הפרוטוכולים
של זקני
הרפורמים,
ותמורת
הצבעת-אמון
בממשלה יכללו
הפרוטוכולים
בתכנית
הלימודים של
הזרם הדתי. כי
המפד"ל רוצה
להיות בממשלה
וככה נוצר
העם
הניאו-יהודי.



המפקח

מאת כתבו המיוחד
של "ZOO הארץ"

אין זה מן הדברים הקלים לפגוש ב-
מפקח ציף (צבי) איירונסייד — ולא
בכדי. הטרדות העיתונאים למיניהם
גרמו לו להסתגר בחדרו ולדחות כל
אדם המבקש לפגשו. משום כך עטף-
חי עצמי בפיתה חמה ובינות קציצות
פלאפל מהבילות וסלט כרוב דביק ולח
עשיתי דרכי לחדרו.
„פלאפל למפקח" זרקתי לעבר שר-
מר המעלית בחקותי קולו של סחוג
חריף ומיהרתי לעלות קודם שיבחין ב-
תרמית.

(המשך בעמ' הבא למעלה)

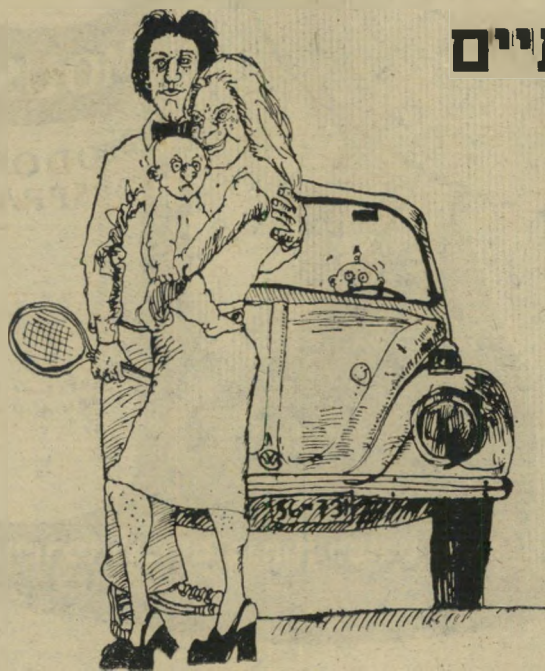
החלה ההרשמה לתחרות מלכת הסודה

בימים אלו ממש החלה ההרשמה
לתחרות מלכת הסודה הנערצת מדי
שנה בשנה בחסות ZOO הארץ.
התחרות השנה — מלכת הסודה ל"ה
— תורכב מסדרת אירועים מוזיק-
ליים בהם תיבחר נסיכת גזונוסף ו-
נסיכת העסיס התיכון ותגיע לשיאה
כנשף בחירת מלכת הסודה.
המלכה תזכה גם השנה, כמו
בשנה שנה במקום הראשון ותשלה
לתחרות מלכת הפסל העולמית שתערך
בסוף השנה בפתח תקווה.
בואו בהמוניכם. הצביעו סודה!

יבי

למכאנית
שג'נה קולג'
זיג'ים צ'וק'ים
ק'ן / א'ס
א'ס ש'יר א'ס
ה'ס
ה'ס א'וקר (!)
א'ס א'ס
(מ.)

רחל המרכלת שלי



אחריכך נגמרה „רעידת האדמה" והגיע הזמן לחגשים
את החלום הישן ולחיות לני ברוס — לדבר אל חקחל,
להרגיש אותו, לומר אמת, לאהוב, לחוש את השקיעה,
לפרוח את הזריחה ושאר פטפוטי הביצים שהוא מוכר
לעיתונאים הבאים לראיון אותו.
וכך, כשיורדת החשיכה על גבעתיים, יוצא האיש שלנו
בחשאי מדירתו, נכנס לפולקסוואגן הכתום שלו ונוסע,
ביחד עם החבר שלו שחושב את עצמו לבוב דילן, לחיות
ללני ברוס לשעה קלה אי-שם בארץ.

א.ע.מ.

לני ברוס חי ומסתתר בגבעתיים

מי שחושב שחאסטיירקן האמריקאי הזועם לני ברוס
מת סופית, טועה טעות גמורה. לני ברוס חי ומסתתר
בבית משותף בגבעתיים עם אשתו ושני ילדיו.
חרבה לפני שהוא נחיה לני ברוס הוא נולד בנהלל
וחיה צנחן וקצין בצבא הישראלי, עובדות שהוא לא שוכח
אף פעם להזכיר, כי מי כמוהן סמל למעמד. מעמד, שבי-
תור לני ברוס הוא שונא ומתעב ולועג לו וצוחק עליו
ודוקר אותו.
אחר כך, כיאה למעמד, היגר הבחור מנהלל לדיזינגוף.
שם התחבר לאנשים הנכונים ואיכשהו קפץ בן-לילה לחיות
בעל טור אישי בעיתון חכי נפוך במדינה.
עיקר מאמציו בטור הזה שלו היו לעצב את דמותו
במתכונת „השובב הנחמד" ובוזה הצליח. חיש מהר חביא
אמחות דאגניות בכל רחבי הארץ לומר ערבי-ערב לבניהם
הסוררים: „אתה רואה, למה אתה לא יכול להיות
כמוהו? הנה, גם לו יש שיער ארוך, אבל נקי ומסופר וגם
לא ארוך מדי. אתה רואה, וגם לו יש דיעות, אבל הוא
בסדר. הנה, תקח דוגמא. למה אתה לא יכול להיות
כמוהו?"

וכך הוא כתב וכתב ותמיד טרח להזכיר שיש לו
שיער ארוך (טוב לצעירים), שהוא נשוי (טוב לאמהות),
שיש לו ילדים ושחוא נורא-נורא אוהב אותם (טוב לסבי-
תות ולבנות טפשי-עשרה) וכיוצא בזה; כך שכל אחד ימצא
את שלו וירגיש „הנה, הוא חושב (או מרגיש) בדיוק כמו-
ני". והוא באמת חש כמו כל אחד, כי מה בדיוק הוא
חושב על בעיה זו או אחרת אי-אפשר היה אף פעם
לחבוני. ובמקביל הוא גם שפך עלינו ממיטב יצירתו:
שירים וסיפורים לילדים וגם סידרת טלוויזיה מדובלת
לחלוטין שזכתה אף היא, ככל יצירותיו המתקתקות, לאהבת
העם חיושב בציון.

ואז באה מילחמת יום-הכיפורים, בה השתתף כמו כו-
לם, אך השתחרר מוקדם מכולם בזכות היכרות אישית
עם גנרל ידוע. אבל זה כמובן לא הפריע לו לבחור, שהריח
בחוש המפותח את „רעידת האדמה", לכתוב בעיתונו
בשם החיילים כולם וריאציות שונות על תגליתו המפתיעה
ש„מלחמה היא דבר נורא". הוא גם נורא כעס ואפילו
כתב שיר שהודיע שהוא „לא רוצה למות" כאילו שכולם
רוצים; שיר שיכול היה, באותה מידה שהיה אנטי-מיל-
חמתי, להיות גם אנטי תאונות-דרכים.